

GUBICS FERENC

## TÖRPE NŐI SZIRMOK HAJNALA ÉS A ZÖLD SZOBÁK

markomból csillagok zúgnak feléd  
egy szál fény lóg még bennem  
gyökerek — tüskék temetőjében  
önmagam lopom meg  
tömött mosolyod hálóként lepi el álmaimat

kezemből millió színes rét nő ki  
te pedig legyeződdel hajtod el  
a birsalmák fonnyadt illatát

arcodból kipattan az ősz  
hajadból elszökik a fény  
s megindul a tömeg  
elhordják tekinteted  
gipszbe öntött figurákat  
nyomnak orrod alá  
vászonra kérik tested  
míg én csak egy száraz ág vagyok arcodon  
s a távozás megkevert színeivel  
reccsenő hangon füledbe súgom  
tudod-e hogy öregapám  
beszélt a hajnallal  
kiállt az udvar közepére  
bő gatyáját égették a színek  
kiscsöcsű kannaként vizelt  
hallgatta ahogy végigloccsan a földön

minden szobát zöldre szerettem volna festeni  
láttam a színeit és sirattam a hajnalt

mégis benned ünnepelek az emberek  
keményen megrázom a falat  
hangjától mellpupilláid rezgésbe jönnek  
elhagyod a földeket  
mélyen az erdőben egy fához kötöd magad

## ÓLOMBA ÖNTÖTT TEMETKEZÉS

Elhozták a napok azt az órát, hol saját  
magad csapod be, én, aki hátulról hulltam  
a hajad közé. Bosszúd hátulról jön,  
belém taposol, s nem tudod megmutatni, miért  
vered földhöz a jószívű embereket.

Csak a nyakát kell fogni, így fojtod  
meg; benned maradt tövises burka. S  
emléked tönkrement női faj hozza vissza  
keménykalapos emberek közé.

Kihajtod magad a temetőre; ráfekszel  
a sírokra — megrohadnak alattad a frissen  
kihordott virágok.

Padokról könnyel mosták az emberek  
izzadt tenyerek, dohos imakönyvek  
öreges szagát.

Térdemre rogygiant súlyom ólomba öntöttem,  
lenyúlok a kövezetig — hanyatt vágódsz,  
elnyúlok a padokon ülő hullák mellé.

Kidobnak!

Lábad előtt verselek, minden mosolyoddal  
belém döfesz, püffedt ujjaid közül véres  
szagok keverednek.

Kitördeled a szemedbe hulló hajcsomót,  
kilépsz felakasztani lelked egy  
darabját a temetőkapura. Én vagyok az, aki  
megáll s feltekint; erősen szuggerálom  
magamba a szavakat, melyeket rossz  
akkusztikájú, gyapottal tömött termekben,  
rézszínű rózsákkal válladon mondtál.

Kiállsz egy fakereszt szélére,  
hintázol, utánozod az állatok bögését,  
hangoddal dobálódszik a csönd, kifáradt lóként  
lihegsz, nyelvedet szád szélére hajtod.

Velem jössz!

Meglátod az emberek igazi játékát,  
megrongált hintalóra ültetlek, s így  
látod fölülről, milyennek hallottalak a  
rossz akkusztikájú termekben, s az  
emberek miért festettek kulcslyukat  
szemed elé.

Leveted magad!

Félsz tőlem, mert megmutattam az  
embereket, ahogy látták felső köldöködet.

## TOMPULÁS

Másnapokba vesző jövő  
örökös tompulás  
vályaktól ostromozott  
fehér színű homály  
dobált szavak mormolása  
ima helyett.  
Korty bor ivása  
külteleki szerelmesek  
ocsmány fajtalankodása  
pincekocsmák  
füstös sötétjében  
kis villanykörte  
sárgás halvány fénye

zavaros lötyty mellett  
hazafias dalokat  
énekelték a trógerék  
alkalmi munkások  
kupecok és hordárok  
cukrozott cefrelével  
leisszák magukat  
kirúgják őket  
az őszi ködbe  
tocsogós szürke  
sárba dőlnek  
megpihennek s  
hosszan vizelnek  
egy fa tövébe.

KIRÁLY JÓZSEF

## REZDÜLÉSEK

1.

képzelet  
szült  
értelmem  
szült  
érzelem  
szült  
végtelen

2.

sárgult vitorlák  
Don Quijote-tervek  
rongyok  
rühes képzelet

3.

féltávoóság sikított  
rekviemet  
az önbizalomnak

4.

ma csigaútra csaltad  
a holnapot

5.

ismétlődő üvegharang  
párhuzamos a végtelenben